

Sygn. akt I CSK 2425/22

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa K. Z.
przeciwko R. Z.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 20 października 2021 r., sygn. akt I ACa 367/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od K. Z. na rzecz R. Z. kwotę 2160 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 20 października 2021 r. w sprawie z powództwa K. Z. przeciwko R. Z. o ochronę dóbr osobistych i zapłatę należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia SN: z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą skargi kasacyjnej nie jest

korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (m.in. postanowienia SN: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia SN: z 5 września 2008 roku, I CZ 64/08; z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01; z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Oczywistej zasadności skargi skarżący upatruje w nieprawidłowym rozłożeniu ciężaru dowodu w sprawie oraz w dopuszczeniu się przez sądy naruszeń w zakresie wykładni oświadczeń złożonych przez pozwanego, z których to oświadczeń powód wywodził fakt naruszenia dóbr osobistych.

Skarżący nie sprostął wymogowi wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Sąd Apelacyjny, wbrew wywodom skargi kasacyjnej, w istocie uznał podniesiony przez powoda zarzut naruszenia art. 6 k.c. za bezprzedmiotowy. Wskazał, że zarzut ten dotyczył przyjęcia, że na powodzie ciążył obowiązek

wykazania, że posługuje się językiem angielskim branżowym, podczas gdy pozwany zarzucił powodowi, że w ogóle nie zna języka angielskiego, a w tym zakresie powód wykazał, że posługuje się językiem angielskim w mowie i piśmie natomiast dowodzenie innego faktu, aniżeli ten, który powinien być podstawą rozstrzygnięcia, mogłoby zostać wykazane w ramach zarzutu naruszenia art. 321 § 1 k.p.c. ewentualnie zarzutu nierozpoznania istoty sprawy. Sąd ten wskazał również, że na gruncie języka branżowego, specjalistycznego, powód nie podjął polemiki z pozwanym, co w okolicznościach sprawy należało zinterpretować jako przyznanie, że w istocie powód nie włada tą specyficzną odmianą języka angielskiego. W sprawie nie może być zatem mowy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej na skutek nieprawidłowego rozłożenia ciężaru dowodu w sprawie. Również odnośnie wykładni kwestionowanych w pozwie wypowiedzi pozwanego skarżący nie wykazał kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego, polegającej na jego oczywistości widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 i § 8 pkt 2 w zw. § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

[as]